

6 / MART-NİSAN 2023

TAMRA

FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU
tahtafikiredebiyat.net

KÜBRA BALIK

Hatırlamak, şüphesiz insan olmanın en büyük tecrübesiydi fakat
yara almışsa, bir kalbin en büyük laneti olabiliyordu.

ŞEVVAL MELDA BOZ

Gerçekten siyahla beyaz kadar ayrılacak mıydık birbirimizden?
Harmanlasak dünyaya yetecek bir gri çıkmaz mıydı bizden?

HALİS TAMKOÇ

hepi topu sabit.. katıksız
kuru ekmek bi umut
ne zâbit alabilir ne jandarma
ne aynasız gözlerin ferî, ne eşkıya
umut buralarda
çünkü hudâyinâbit

SAYININ YAZARLARI:

Sude Yenin- Murat Kaya- Talha Karaboğa- Rojin Aktaş-Hasan Atacak-
Kübra Balık- Emine Öykü Güner- Şevval Melda Boz-Esma Nur Polat-
Halis Tamkoç-Feride Bozkurt Yıldız - Uğur Ataş

BİR TAHTAFİKE

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

tahtafikiredebiyat.net

KÜNYE:

Genel Yayın Yönetmeni: Uğur ATAŞ

Yazı İşleri Müdürü: Kübra ATAŞ

Öykü-Kurmaca Editörü: Bayram ALKAN

Şiir Editörü: Muhammet Emin SAĞIR

Düşünce Yazıları Editörü: Şevval Melda BOZ

Son Okuma: Halime KOÇ

Sayı: 6

Dönem: Mart-Nisan 2023

İletişim: iletisimtahta@gmail.com

Bütün yayın hakları Tahta Fikir Edebiyat Platformu'na aittir. Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz, dijital ortamda yayınlanamaz.

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

SAYI: 6 / MART- NİSAN 2023 DÖNEMİ ESERLERİ

1. Retrospektif Duygular, Sude YENİN.....	1
2. Neşidekâr İstanbul, Murat KAYA.....	3
3. En Derin Mesafe, Talha KARABOĞA	6
4. Sende Bulundum, Rojin AKTAŞ	8
5. Zaten, Hasan ATACAK	9
6. Hırka, Kübra BALIK	10
7. Curriculum Vitae: Yaşamı Paylaşmak, Emine Öykü GÜNER	12
8. Rüyasında Ölenler, Şevval Melda BOZ	13
9. Yarım Hayat, Esmâ Nur POLAT.....	14
10. Bozkırlı Bi Gaiplik İlanı, Halis TAMKOÇ	15
11. İskele Ucundaki Hayat, Feride BOZKURT YILDIZ	17
12. Salıncak Mevsimi, Uğur ATAŞ.....	20

RETROSPEKTİF DUYGULAR

Sude YENİN

Herkesi maziye döndüren bazı sözler vardır; etkisinin bünyemize epey tesirinin olduğu kelimeler, okurken altını çizdiğimiz satırlar ve belki de defalarca aynı yerde takılı kaldığımız cümleler... Mesela, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın, "Dün bugündür aslında. Değişen tek şey zamandır." sözü. Ne de güzel tercüman oldu hislerime. Burada değişen zamanı kum saati olarak düşünebiliriz. Kum dolarken yavaş yavaş, o günden bir şey eksilmiyor aslında. Sadece zaman, bize meydan okurcasına akıp gidiyor, o kadar. Kum saati sonuna geldiğinde de yine bizim için önemli olan şey zaman olacak. Gün, kum saatine bağlı değil sonuçta; gündüz yine geceye karışacak, güneş yeniden doğacak ve bir gün daha bitmiş olacak. Ama kum saatinin döngüsünü bozup, yan çevirirsek eğer tüm dengesini bozmuş oluruz. Araştırma yaparken bir bilgiye rastladım; kum saatini yan çevirdiğimizde, sonsuzluk işareti oluştuğu için zamanı durdurmuş oluyoruz. Başlangıç ve bitişi de simgeleyen kum saati, artık işlevini yitirmiş sayılır da diyebiliriz. Çünkü, zamanın önemini de orada devre dışı bırakmış oluyoruz.

Gidilen yollar, geçilen sokaklar ve geçmişimizin bize emaneti olan mekânlar... Geçmişe açılan kapı misali bazı yaşanmışlıklar. O kapının arkasındaki geçit ise yaşanmışlıkların getirisi. İnsanları da ışığı bulup, onu takip edenler ve karanlıkta kalanlar olarak sınıflandırabiliriz. Bu hayatta geçmiş perdesi ve yahut da halının altına süpürülenler diye bir gerçek de var. Zamanın getirisi olarak yok saymaya çalıştığımız anılar, özlediğimiz hâlde yaşamımıza almayı ısrarla reddettiğimiz insanlar da mevcut. Ya bize, ruhumuza iyi gelmemiştir o kişi, ya da artık hayatımızdan çıkma vakti gelmiştir. "Doğru an" tabirini eminim ki hepimiz duymuşuzdur. Ne kadar hayatımızı bu söze göre şekillendiremesek de en azından gerektiğinde hayatın sürprizlerine ve getirisine teslim olmamız gerekir, en yalın hâliyle. Bu teslimiyet koşulsuzca ve hiçbir şey yapmadan durmak değil elbette. Kendimiz için yapmamız gerekenleri, üstümüze düşen sorumluluklarımız ne ise yerine getirmemiz gerekir. Hayatımızın dümeni bizim elimizde çünkü, bu yolda pürüzler ve zorluklar olsa da kaptan biziz. Aksi hâlde, gökten üç elma düşme gibi bir durum maalesef ki söz konusu olmuyor.

Geçmişe olan özlemimizde, bizi eskiye yolculuk yaptıran sadece insanlar veya olaylar olmayabilir. Bu, burnumuzun direğini sızlatan, hüznün sardığı bir koku ya da bir şarkının nakaratı bile olabilir. Aheste aheste sözler ruhumuzu okşarken, belki varlığından bile haberdar olmadığımız duygularımızı yansıtıyordur o şarkı, bilemeyiz. Zamanın ibresinin geçmişe dönük akması, bulanık olan bir suyu görünür hâle getirmeye benzer âdeta. İnsanı ya dibe çeker ya da sadece mâzinin eli değer ruha. Sisli olan bir havada, önünü görmeye çalışmak gibi de olabilir. Her yer pus, zifirî karanlık ve tek başına yolunu bulmaya çalışıyorsun orada; ışık yok, sana yardım eli uzatacak biri ise muamma. Bir yandan korkuyorsun, ama bir yandan da ilerisini de görmek istiyorsun. Adım adım gitmeli işte tam da o noktada, acele etmeden. Çünkü, biz ne kadar geçmiş desek de gerçekten geçip geçmediğini asla bilemeyiz. Kavramın adı geçmiş, lâkin acaba bizden geçti mi bu kelime? İnsanoğlu hep önünü görerek devam etmek ister hayatına, amma velâkin bu ne mümkün? Geçmişin izlerini her yerde, herkeste görüyoruz. Duygularımızı bastırdığımız bir an, kendimizi kandırdığımız binlerce ana tekabül ediyor. Yüzlerce inkisâr-ı hayâl, bunu yaşayan yine tek bir kişi. Üç maymunu oynadık diye, yok mu oldu o anılar? “Görmedim, duymadım, bilmiyorum” dan ne kaldı geriye? Kendini kandıran bir beden, peki ya neden? 5N1K soruları ile kendimizi boğarsak eğer, işin içinden çıkamayız zaten. Burada önemli olan, kendimizi ve çevremizi kandırsak bile, yüreğimizin tam aksini bize söylediğini biliyor olmamız. Kalp atışımız, beden dilimiz bile istem dışı bunu dile getirir. O yüzden susturmak için çabaladığımız düşüncelerimiz bile gün gelir, bize sırtını döner. Biz bastırdıkça o konuşmaya başlar, sonra da yük olur; çöreklenir kalır, gitmez. Boğazımızdaki yumru ile uzaklara bakarız sadece. O yüzden, kendi gerçeklerimizle ve yüklerimizden arınmış bir şekilde yaşamalıyız hayatımızı.

İnsanlar birbirlerini zayıf noktalarından vurmayı severler. Birine zaafını gösterdikten sonra, gerisi zaten çorap söküğü gibi gelir. İnsan en çok acıdığı yerden kanar; bu o kadar kolaydır ki, yara kabuk bağlayınca insan iyileştiğini sanır. Bilakis, o yara aslında hep oradadır ve birinin kanatmasına bakar sadece. Deşmeye bile gerek kalmaz, en ufak bir şey bile tetikleyebilir bunu. O yüzden, insan geçmişi söküp de atamaz kolay kolay. Yazıma, “Retrospektif Duygular” adını koymam biraz da bu nedenden. “Dünden bugüne” anlamına gelen bu kelime, birçok çağrışım yapabilir insanın zihninde. Geçmiş ile ilgili her şey, geleceğin de aynası aslında. Bütün duygular dibine kadar yaşanır bu serüvende. Mâziye set çekmek gerekir ama bir yandan da unutmamak gerekir, sırf kim olduğunu hatırlamak için.

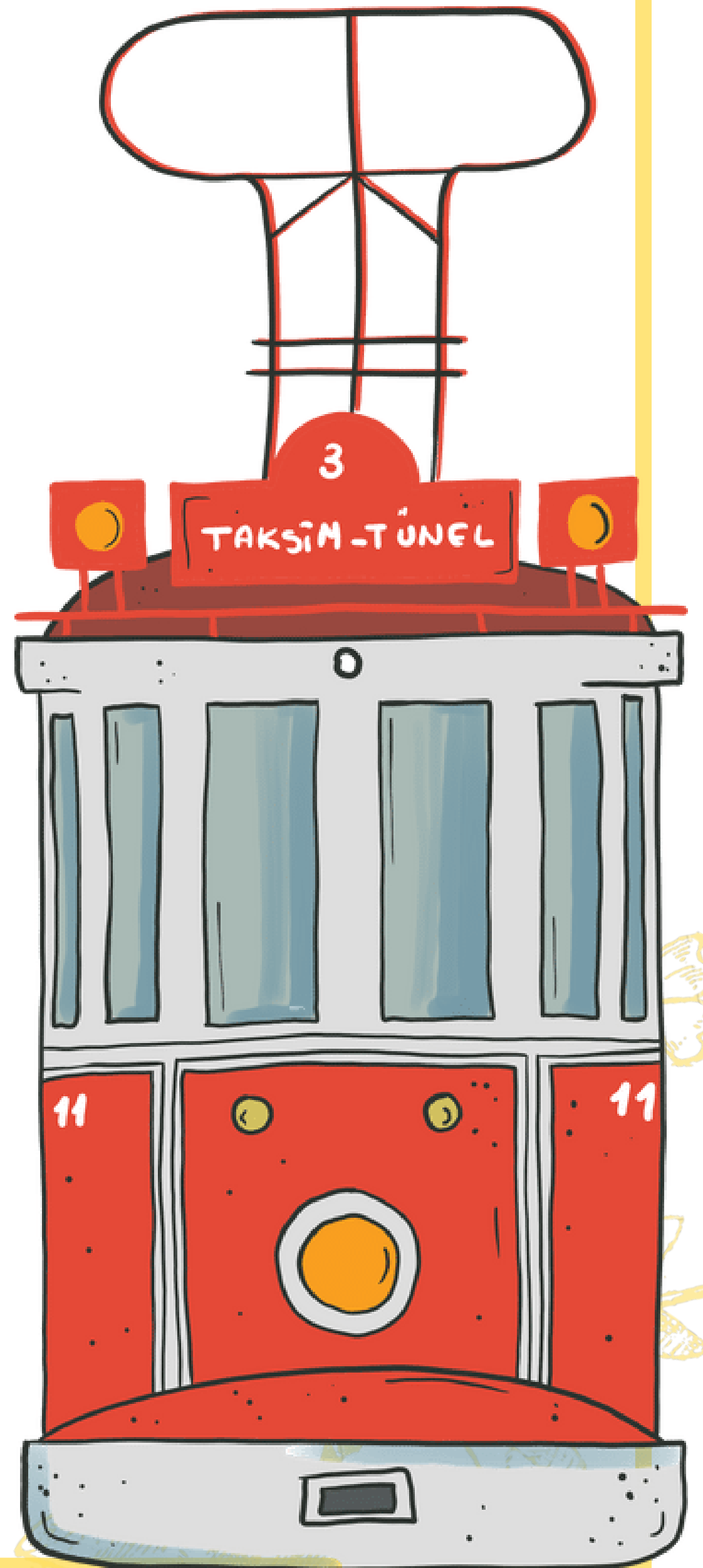
*retrospektif: geriye dönük, geçmişe ele alan.

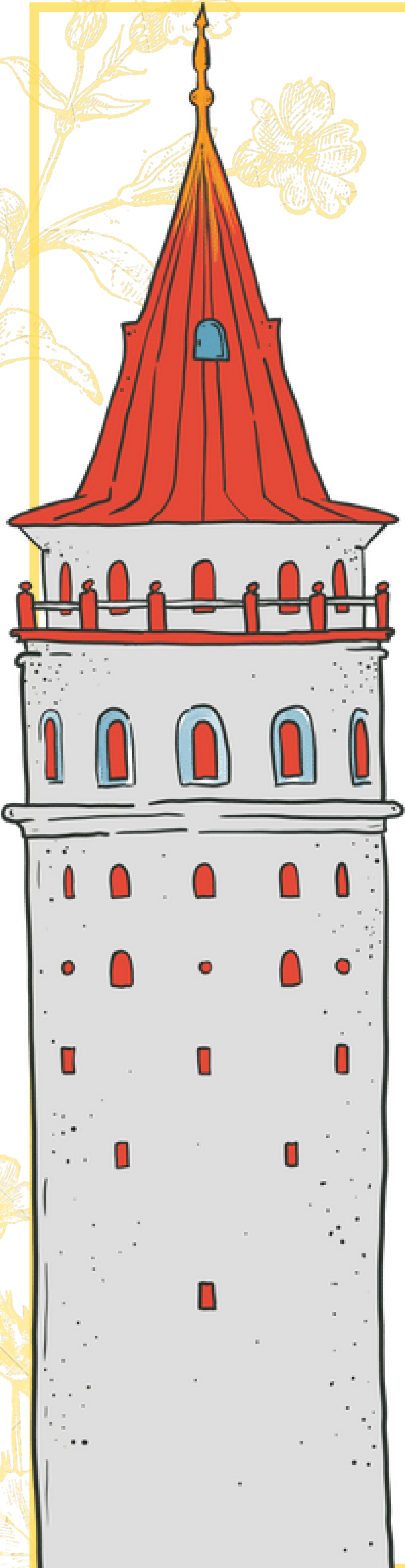
* inkisâr-ı hayâl: hayâl kırıklığı.

NEŞİDEKÂR İSTANBUL

Murat KAYA

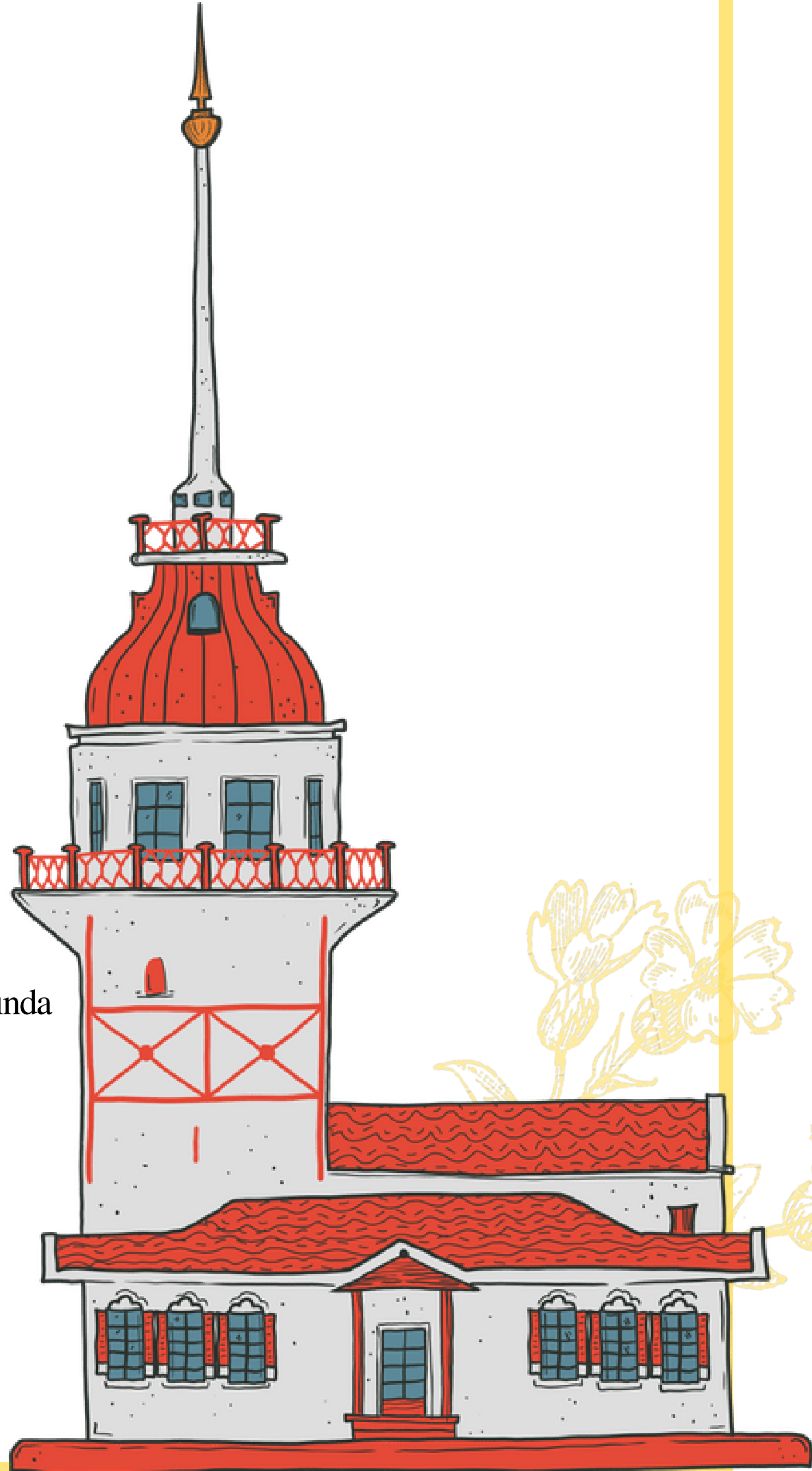
Hanende yapısıyla huzur vere vere püfür püfür esiyor
 Sinesinde gövermiş tarih kokusu
 Kara kocaya dönmüş yüreğinden sesleniyor
 Minarelerden gökleri delerek yükselen nur yüklü şahadet
 Etsin diye avdet
 Yanık sesli peygamber edasıyla teslimiyet
 Ve beni bir ana şefkatiyle sarıp sarmalar Beyazıt Meydanı
 Sahaflar çarşısına her girişimde
 Gök gözlü İstanbul muhabbet damlatır gönlüme Lokman Hekim gibi
 Ayasofya selamlarken Sultanahmet'i
 Topkapı Sarayından gelen çığlıklar beni kılıçların yalımında yürütür
 Ve avazım dağları devirerek
 Mansur'a badısaba ile bir selam gönderir
 Bir deri bir kemik kalmış
 Manevi duyguların palazlanması için çırpınır İstanbul
 Benimle el ele vererek
 Boğazın serin sularında yüzen deniz kızları
 Benim İstanbul'a vurgun yüreğime inci mercan çıkara çıkara
 Beni şâd eylerken
 Ben İstanbul'un ta kendisi olmanın erdemini yaşarım
 Kalbimde Genç Osman'ın feryadından müteşekkil bir tutam yas
 İstanbul semalarını dolaşırken
 Dördüncü Murat'ın güzrü
 Gürbüz bir çocuk gibi gülümser bana tarihin tozlu raflarından çıkarak
 Ve yıkılan camilerin
 Lalüebkem kesilmiş minarelerin
 Figanı içinden geçerken
 Yedi tepe üstünde zamanı nurla yoğuran anaları hatırlatır bana
 İstanbul
 Ak mı ak bir Şemsettin'den el alarak nura gark olmuş
 Dağları hikmet
 Çeşmeleri bab – ı rahmet
 Tüttüre tüttüre huzur şarıldayarak asırlar içinden bu günlere gelmiş
 İçimin yangınına bir iksir sunarak
 Beni, abat etmiş
 Ruhumla Şair – i Ekber safına dizmiş
 İstanbul
 Bir gelin gibi dizlerimde uyurken

Martların uçuştugu saçlarına ak düşüren peygamber hüznüyle
 Ömer öfkesi takmış yakasında
 Çifte nurun iffeti ıslıl ıslıl yanıp dururken
 Yiğit Ali gibi
 Lodosun koynunda yaşar gider
 İstanbul
 İçinde Ebu Zer yalnızlığı
 Aşk şarabıyla beni mest edip duruyor
 Vurgun yüreğimin ıstırabını rahmet bulutlarıyla gölgeleyerek
 Koskoca ülkeme şuur pompalayan kalbiyle
 Şehirler şahı İstanbul
 Nihavent şarkılarıyla buz bağlamış yürekleri çözerken
 Handan kılmak için ruhları
 Saadet asrının huzurunu muhafaza altında tutmanın gururuyla
 Hüznün yağmurlarıyla sırlıklam
 Bir keder barındıran sinesinde aşkın ateşi ipil ipil yanar
 Çemberlitaş, Yerebatan Sarnıcı, Dikilitaş
 Tarihin yol ağzında
 Türk yurdunun tespih tespih tefekkür mabedi
 İstanbul
 Peygambere mağara arkadaşı Ebu Bekir misali
 İslam dünyasına yaren
 Peygamberden öğüt almışçasına
 Allah bizimledir korkma sözünü kulağına küpe yapmış haliyle
 İstanbul
 Kapitalist dünya içinde
 Minarelerinden Allah u Ekber tekberiyle
 Asra meydan okumanın
 Tek dişi kalmış canavarı yere sermenin timsali
 Bir ayağı doğuda bir ayağı batıda
 Doğudan yükselen ışığın odağı mesabesinde olmanın şuuruyla
 Süleymaniye kubbelerinde
 Sinan'ın hatıralarını yaşata yaşata
 Şehzadebaşı mabedine doğru yol alarak
 Mezarlardan bile yükselen baharın tadını gözler önüne sererek
 Benim yanardağ kalbime derman suna suna
 Küllerimden yeniden doğmama vesile olmanın şanıyla
 Dergâhlarında
 Kuşların zikir halkası oluşturarak
 Bana bir damla huzur enjekte ederek
 Mabetlerinde beş defa gökleri titreten şهادetleriyle

Hakka kul olmuş
 Hakşinas ve kadirşinas ruhuyla çağlara meydan okumuş
 Er meydanı yüreklerin
 Şangır şungur yıldızlar topladığı
 Allah yoluna kurban
 Peygamber düsturuna canan
 Gül teniyle peygamber izini yıllar boyu süregelen azmiyle
 Beni kendine vurgun eyleyen
 Bir Şeyda bülbül
 İstanbul
 Erguvani bakışlarından
 Bir tutam aşk odu alan kalbim
 Bir çam gibi yana yana İstanbul'un ta kendisi olmuştu
 Ve sen neşidekâr duygularınla
 Bağrında yanan ateşi harlaya harlaya
 Beni kendine çekiyordun
 Ve Türk İstanbul
 Olmanın gururunu benim yüreğimde yaşıyordun
 Seni bir ben anladım
 Peygamberin övdüğü Şair – i Ekberler anladı
 Başım dumanlı
 Kalbim yara bere içinde
 Senin ellerini tutan yine ben oldum
 Gökdelenler ortasında
 Bir yudum suya hasret giden Hüseyin gibi
 Ve seni
 Modern asır
 Zehirlemişti Hasan gibi
 Ben ruhuna eğilerek seni teskine gelirken
 Sen muazzam bir dünyanın nurdan kapılarını açtın bana
 Senin sinende
 Tattım ben aşkın en koyusunu
 Gök gözlerine benzeyen bir dilberin elleri ellerimi bıraktığında
 Sendin bana sımsıcak göğsünü açan
 Ve seninle ben oldum
 Mahur bir beste gibi saçlarımı okşayarak
 İpince bir ruh verdin bana
 Seninle
 El ele vererek
 Modern asrın belini kırmaya ant içtik
 İstanbul

EN DERİN MESAFE

Talha KARABOĞA

Donuk bakışlarınla karşı karşıyayım yine. Alabildiğine yeşil ama donuk. Ağzın lâl, gözlerin tamamen buzul. Gözlerine bakarken üşüyor bedenim. En çok da kalbim. Ve sen bunun farkında değilsin...

Aman farkında olacak da ne olacaksa sanki?

“Neyin var? Çok sessizsin bugün?”

Seninki de laf Betüş! Sanki öbür günler çok konuşuyor da! Hem kandırmasana kendini! Ne olduğunu bok gibi biliyorsun!

“Yok bir şeyim. İyiyim. Yorgunum sadece.”

Ne zaman yorgun değilsin ki. Her zaman yorgunsun sen! Acaba onunla beraberken de yorgun musun? Ona da benim gibi yabancı mısın, sevişirken ve sarılırken?

Oysa önceleri böyle miydin sen? Gülümseme eksik olmazdı yüzünden. Sevgiyle bakardı o yeşil gözlerin. Daha da bir aşk ile konuşurdun benimle. Oysa şimdi...

Şimdi sadece susmayı seçiyorsun benim yanımda... Günlerce, aylarca sustun, sustun... Bu suskunluk o kadar çok uzadı ki mesafeler girdi aramıza. Senin de benim de aşamayacağım, en derin mesafe...

Telefonuna bir bildirim geliyor. Telefona baktığın anda o bakışını görüyorum yeniden. Sevgi dolu aşk dolu. Gençken bana baktığın gibi. Telefonu kapatıyorsun ve sehpa da duran sigarandan alıp bana bakarak;

“Sigara içip geliyorum.” diyerek balkona doğru gidiyorsun.

Ah be Güven! Ben bilmiyor muyum senin ne haltlar çevirdiğini! Bir de çaktırmamaya çalışıyor bana bak! Şeytan diyor al şu küllüğü fırlat o kel kafaya! Güvensiz Güven ne olacak!

Evet biliyordum her şeyi. Geceleri geç gelmesinin, o iş yemeklerinin aslında kiminle yendiğinin hepsinin farkındaydım. Hafiye dostum Filiz sayesinde haberim olmuştu hem de. Dün bizimkini alışveriş merkezinde o şıfıntı ile yakalamış. Çaktırmadan basmış flaşı çekmiş fotoğraflarını. Poz poz...

Konuşurken, sarılırken, koklaşırken... Onları gördüğüm an döktüğüm gözyaşlarını, attığım ah ve eyvah'ın sayısını size anlatamam... Yaşayan bilir anam, yaşayan bilir... Yapılır mı bu bana be! Benim ondan neyim eksik! Fazlam bile var! Kandırma kendini Betüş kandırma! Fazlan olduğu kesin! Bir ona bak bir sana!

Kalbimi tutuyorum. Bacaklarımı karnıma doğru çekiyorum. Ve hıçkırıklara boğuluyorum. “Yazık...” diyorum. “Senin için verdiğim onca emeğe, yıllara yazık...”

Birden ayak seslerini duyuyorum. Önce göbeğin çıkıyor ortaya sonra da sen.

“Yarın bir toplantı için Antalya’ya gidiyorum. Birkaç gün orada kalacağım.”

“Ya, öyle mi?” Denemek istiyorum. “Ben de gelsem?”

“Ya Betül’üm inan çok iyi olurdu da eşlerin gelmesi yasak... Yani yasak olmasa neyse de...”

Bak bak yalanlara bak! Yüzün de kızarmıyor hiç! Utan güven efendi utan!

“Ya... Öyle mi? Peki... Metreslerin gelmesi yasal mı?”

“Na... Nasıl yani?”

Bak işte terler de dökülmeye başladı başladı kel kafadan! Kesin onunla gidecek kesin!

“Biliyorum Güven! Her şeyi biliyorum!”

“Neden bahsediyorsun Betül! İyi misin sen!”

Telefonumda resmi uzatarak ona gösteriyorum.

“Bundan bahsediyorum Güven! Bundan!”

“Ha bu şey! Melisa ya bu! İş yerinden arkadaşım! Karşılaştık da kafede!”

Hemen sonraki resimlerini de gösteriyorum Güven ve o Medusa Melisa’nın.

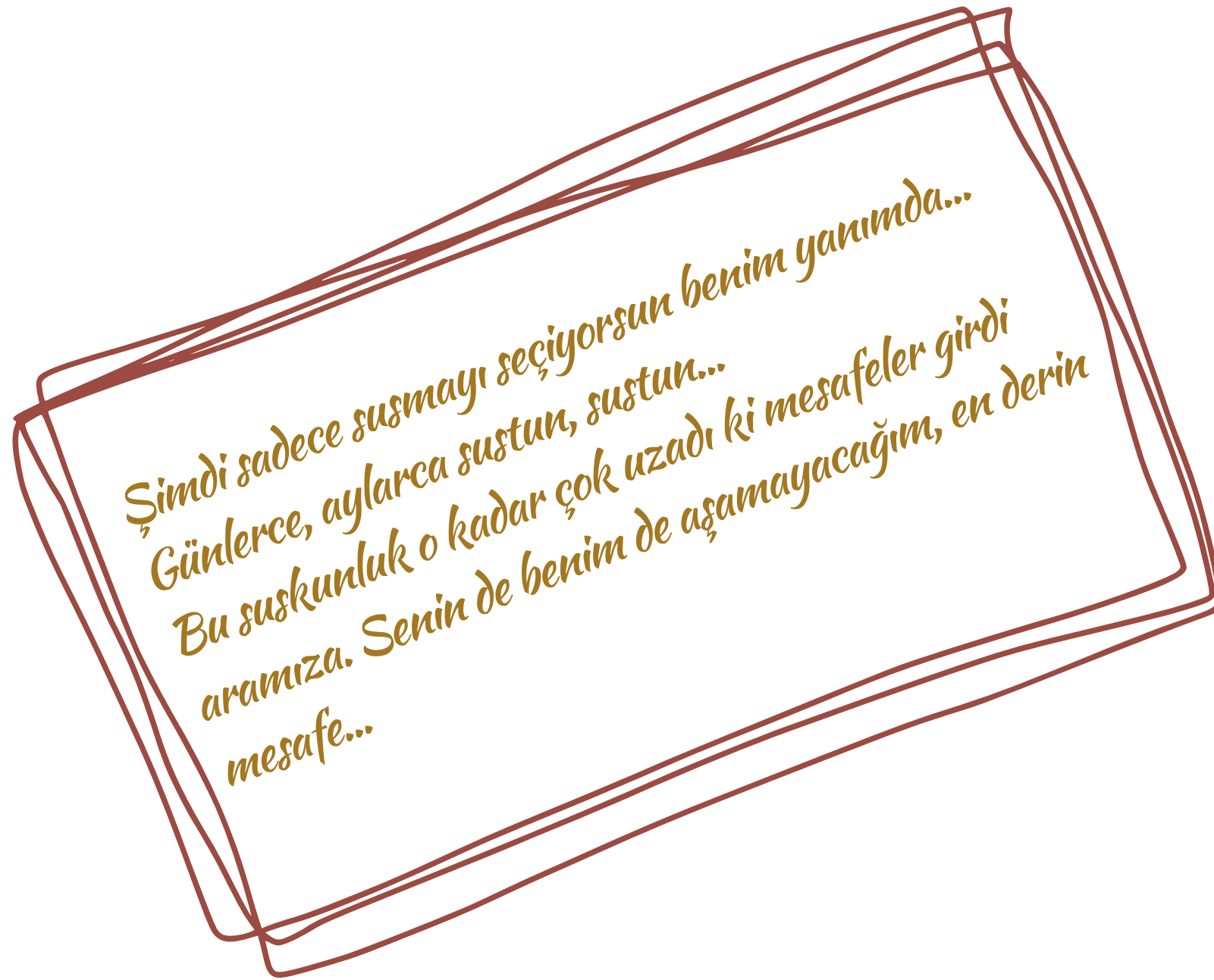
“Çok samimisin bakıyorum iş arkadaşınla Güven!”

Suratı kızarıyor ve yere bakmaya başlıyor.

Hadi kızım Betüş şimdi tam sırası! Al şu küllüğü eline de at şu kelinin ortasına!

“Boyun posun devrilsin senin Güven!!!!”

Küllüğü kafasına atıyorum. O acılar içinde odada kıvranıp bana lanetler okurken, daha önceden hazırladığım bavulumu yatak odamdan alıp içimdeki öfkeyi atmanın huzuru ile evden çıkıyorum.

SENDE BULUNDUM

Rojin AKTAŞ

Ardında hasret kaldı terk edişinle
Bıraktın beni isyan eden yürekle
Açıldı yaralarım senin elinle
Çılgılığım duymasan da sende bulundum.

Bülbül gibi öterdi sana mısralar
Aşkımın ateşini söndürmezdi kar
Senle yaklaştı ulaşılmaz ufuklar
Derdimin dermanıyla sende bulundum.

Nurlu simandan yansırđı parlak ışıık
Kalbinin derininde bendim o aşık
Benim tüm varlığımla sana sarmaşık
Sükûtumun sırrıyla sende bulundum.

Hüznümdü benliğimi sana getiren
Tatlı gülüşündü aklımı bitiren
Hülyalarınığı beni benden geçiren
Bulutların üstünde, sende bulundum.

Halen o eski şarkılarda sen varsın
Adın geçmeyen besteler bırak yansın
Yokluğunda bile bir sen bana yârsın
Bu dünyada kayboldum, sende bulundum.

ZATEN**Hasan ATACAK**

Akşam oluyor
Bir kadını düşünüyorum
Uzak, soğuk ve mavi
Zaten bir şarkımız var söylenecek
Zaten akşam oluyor
Yollar tedirgin
Özlemek güzel
Vakit hep ikindi olmalı
Yanık şarkılarla birlikte
Size bir şiir yazdım
Konuşan, dinleyen, gözyaşlarınızı silen
Şimdi bir rüzgâr dağlardan
Uzun bir özleyiş büyür ellerine doğru
Hasan ısınır, kadın üşür yalnızlığında
Seni severken görmüşler beni,
Bir şiirin satır aralarında.
Bu son akşamdır son gözyaşı
İçimdeki yeni sevdadan,
Bırakın sevineyim, tekrardan.

HIRKA

Kübra BALIK

Kış gününün soğuşunu evinde ve yüreğinde hissettiği bir sabaha uyanmıştı. Dünya, başına sardığı gri bulutlarıyla dönüyordu. İşlerine yetişmeye çalışan insanlar, arabaların aceleci korna sesleri, gülüşen veya ağlaşan çocuklar... Hayat bütün akışıyla devam ediyordu, kendini kirlenmiş perdelerle örtülü camların arkasından hatırlatmaya çalışarak. Günlerdir evdeydi, hiçbir yere çıkmıyordu. Bu hayat döngüsüne yalnızca nefes alarak eşlik ediyordu. Kaburgalarını sıkıştıran acı, nefes alışverişini zorlaştırsa da kalbi yaşaması için gerekli olan desteği esirgemiyordu. Kalkıp kahvaltı hazırlamak istedi, aç olduğunu hafifçe başlayan baş dönmesinden anladı ama adım atamadı. Örtüsünü günlerdir değiştirmedeği yatağına bıraktı yeniden kendini. Tavana bakarak geçmişini seyre başladı. Daha dün bir çocuktuk, mavi önlüğüyle okula gitmişti. Annesi, bütün itirazlarına rağmen saçlarını yüzünü gerdirecek kadar sıkı toplamıştı. Okuma yazma öğrenmek çetrefilliydi, “m” harfini bir türlü yazamamış ve bu yüzden okula gitmemek için türlü bahaneler uydurmuştu. Annesinin çabasıyla sonunda öğrenmişti. Zorlandığı şeyi yapabildiğini görmek, onda okumak için bir heves uyandırmıştı. Sonra liseye başlamıştı. Göğsüne baskı yaparcasına kalbini attıran ilk aşkını hatırladı. İlk buluşmalarında eli eline değince yaşadığı titremeyi. Nasıl da mutluydu. Hayat yalnızca o anda kalacak ve bütün ömrü kalbinin kuş gibi çırpındığı heyecanlarla geçecek sanıyordu. Bu kısa aşk deneyimi, doludizgin geçen gençlik yıllarında çok da iz bırakmadan, hatıralarda yerini almıştı. Üniversite sınavına hazırlanmaya başladıktan sonra, hayatının gemisi rotasını hiç fark ettirmeden kaygılara ve düş kırıklıklarına doğru çevirmeye başlamıştı. Çok istediği mimarlık fakültesine yerleşemediğinde yaşadığı hezeyan, hep mutlu olmuş o çocuğu bir anda büyüttü. Okul yollarında gidip gelen bu küçük kız çocuğu artık olgunlaşmış, hayatın ona istediği her şeyi altın bir tepside sunmayacağını birkaç saatlik bir sınavla öğrenmişti. Annesinin güvenli kollarında bu gerçeği kolayca kavramıştı. Sahi ya, annesi uyanmış mıydı? Bir anda bunaltıcı hislerden sıyrıldı, hızla kalktı ve mutfığa gitti. Annesi bugün, mutfaktaki tıkırtılarıyla evdeki hayatı canlandırmamış; o güzel sesiyle “Günaydın,” dememişti. Rutin tansiyon kontrolü için sağlık ocağına gitmiş olabileceğini düşündü ve bugün kahvaltıyı hazırlayarak ona sürpriz yapıp güzel yüzündeki sevincin mimarı olmak istedi. Ne de olsa mesleki uzmanlığıydı. Annesinin dinlemeyi çok sevdiği Zeki Müren plağını açtı ve keyifle kahvaltılıkları masaya yerleştirdi. Sanki dünya o anda, o soğuk iklimden hızla bahara dönmüş; güneş gri bulutların arkasından kararsız bir şekilde kendini göstermişti. Ağlayan çocuklar susmuş, gülüşmeler artmış, sürücüler kornalara basmayıp usulca akıp geçmişti caddeden. Uyandığı andaki o kasvetli ruh haline anlam veremedi şarkıya eşlik etti: “... bulamazsın, bulamazsın, benim gibi seveni...” Çayı ocağın üstüne koyup telefonu annesini aramak üzere eline aldı. Annesinin neşeli “Alo,” deyişini beklerken babası çıktı telefona. “Babacım! Annemle beraber misiniz? Kahvaltıyı hazırladım bekliyorum ikiniz de yoksunuz.” Babası derin bir nefes alıp bir sessizliğe büründü.

“Baba? Orda mısın?”

Babası gırtlaklı bir sesle güçlükle cevap verdi:

“Kızım ilaçlarını aldın mı?”

“Hayır baba kendimi çok iyi hissediyorum. İlaça ihtiyacım yok ki. Kahvaltıya bekliyorum, bu saate kadar çoktan kahvaltı yapmış olmalıydık,” dedi.

Babası yine kararsız bir bekleyişten sonra: “Peki kızım geliyoruz,” dedi.

Akrep ve yelkovanın koşturmacasına bakıp yarım saattir hâlâ çalmayan kapı zilini, elinde dumanı tüten çayıyla beklemeye başladı. Nihayet kapının zilini duyunca açmak için koştu. Babası tek başına karşıındaydı. Fakat tuhaf bir şekilde babasını daha yaşlı gördü. Gülümsediğinde kendini gösteren muhteşem gamzesi yerini kederli bir çizgiye bırakmış, saçlarında beyazlar çoğalmıştı. Ya sakalları? Neden bu kadar uzamıştı? İşinde disiplinli bir memur olan babası sinekkaydı tıraşından hiç taviz vermezdi oysa.

“Baba iyi misin? Annem nerede?”

Babasının gözlerinde biriken yaşlar ve boğazında konuşmasını engelleyen bir düğüm vardı, anlamıştı. Bir anda gözleri karardı, evleri bir depreme yenik düşmüş gibi sarsılmaya başladı. Aslında yalnızca onun yıkılmış dünyası, berraklaşan hafızasında kendini hissettiriyordu. Gözünün önünde kalbini avuçlayıp bütün kuvvetiyle sıkarak gerçeklikler belirmeye başladı. Binlerce ölüye kucak açmış mezarlık, yanına gelip derin bir acımayla baş sağlığı dileyen uzak ve yakın akrabalar, hiç konuşmadan sıkıca sarılıp acısını da bedeniyle beraber kucaklamaya çalışan çocukluk arkadaşı Elif, her hafta odasında karanlığına bir ışık yakmaya çalışan Psikologu Aylin Hanım. Ve ilaçlar, krizler... Bir anda babasının telefonda söylediği şeyi hatırladı. İlacını almamıştı. Aslında bunu bilerek yapıyordu. Belleği yaşanan gerçekliklere kafa tutuyor, geçmişin güzel anılarıyla kısa kesitlerde yaşamasına olanak sunuyordu.

İlaçlar ise tersine annesinin ölmüş olduğunu hatırlatıyordu ona her an, her saniye. Ölümün soğuk silüetine karşı zihninin isyankâr başkaldırısını bastırıyordu. Oysa yaşadıklarını unutmaya ihtiyacı vardı. Annesinin sesini hayalinde dahi olsa duymaya, ışık saçan gülümsemesini gözünde canlandırmaya, yaşıyor olduğuna bir an bile olsa inanmaya, ona kahvaltı hazırlamaya ihtiyacı vardı.

Vestiyerde asılı olan dokunulmaya kıyılmamış, evdeki hatıralarını canlı tutan annesinin hırkası ilişti gözüne. Tozlanmıştı. Annesi altı aydır giymemişti. Bu hırkayı her gördüğünde eşyaların da bir ruhu olabileceğini hissediyordu. Şimdi annesinin ruhunun da yerini tozlu bir hırkaya bırakıp yanından usulca uzaklaştığını hissetti. Babasının görüntüsü yerini bir karanlığa bıraktı. Varlığı hiçliğe gömüldü. Hatırlamak, şüphesiz insan olmanın en büyük tecrübesiydi fakat yara almışsa, bir kalbin en büyük laneti olabiliyordu.

CURRICULUM VITÆ*: YAŞAMI PAYLAŞMAK

Emine Öykü Güner

Hayat kendi sistemi içinde bir dinamiğe sahiptir. Tabii ki bireylerinde kendi içinde bir sistematiği ve bütünselliği vardır. Durum böyle olunca birbirinden bağımsız iki unsur nasıl bir yaşamı paylaşabilir diye düşünüyor insan. İşte bu noktada hayat ve hayatın içindekilerin bir homeostazda olup dengede buluşabilmeleri için ortak dil kavramına kulak vermeleri gerekir. Ortak dil şemsiyesi bütünleyici bir kavram olmakla beraber sanki sadece insanlar arası yaşamın paylaşılmasına katkı sağlayan bir havası var. Ancak ortak dil insanlar ve hayvanlar arası ilişkide de belli kurallar çerçevesinde kendini gösterir. İnsanlar ve hayvanlar arasındaki ilişkinin aslında iki boyutu vardır. Birincisi her gün dışarı çıktığımızda selamladığımız farklı şekillerde bağlar kurduğumuz sokak hayvanlarıyla ikincisi ise sahiplendiğimiz aynı evi paylaştığımız hayvanlarla. İki durumun da beslendiği dinamikler aynıdır. Sadece kurulan bağın niteliği ve niceliğinde farklılıklar olabilir.

Dışarı çıktığımız zamanların çoğunda bizi selamlayan bir kedi ve köpekle karşılaşırız. Ama onlarla bir yaşamı paylaşıyor olduğumuz düşüncesi çoğu zaman aklımıza gelmez. İlginçtir ki hiç fark etmeden bağ kurarız onlarla. Mesela her gün gittiğimiz marketin önünde gördüğümüz kediye alışırız. Onu severiz, bazen besleriz. Fakat bu durumun farkında olmayız. Bir gün gene markete gittiğimizde kediye göremediğimiz zaman yokluğunu derinden hissederiz. İşte o zaman anlarız onlarla yaşamı paylaştığımızı. Çünkü yaşamı paylaşmanın dinamiğinde vardır ortamsal alışkanlık. O kedi de biz de alışmıştık aynı mekandaki aynı şartlara. Sokak hayvanları tarafındaki boyutu birazcık farklıdır. Onların evi sokaklar olduğu için stratejik canlılardır. Yani gelecek tehlikeleri önceden sezip nereden beslenip nerede konaklayacaklarına karar verirler. Kedinin hep aynı mekânda bulunması onların dünyasından bize bir mesaj gönderir: Ben burada güvendedim. Kediye göremediğimiz zaman yokluğunu derinden hissedilen aşamada aklımda Reşat Nuri Güntekin'in satırları belirir, der ki: "Benim için sevmek bir başka insanın vücudundan, ruhundan bir parça hükmüne girmek, onunla beraber gülüp ağlamak, ıstıraplarını paylaşmak demektir." Cidden de sevmek kavramının derinliklerine indiğimizde karşımıza yaşamın ve yaşamın içindeki duyguların paylaşımı çıkar. O zaman sokak hayvanları ile paylaştığımız yaşam bize onların dünyasındaki davranışları anlamlandırmamıza olanak tanır. Tabi bu durum pozitif olarak empati yeteneğimizin gelişmesine katkı sağlar.

Lars Svendsen: "Bir hayvanla yaşayıp, bir iletişim geliştirdiğinizde ortak bir dünya inşa edilir." diyor. Sokak hayvanları ile paylaştığımız yaşam bizim ortak bir dünya eşliğinde ortak bir kültür oluşturmamıza katkı sağlıyor. Yani daha hoşgörülü, doğaya, çevremizde olanlara karşı daha duyarlı bireyler oluyoruz. Onları düşünüp bir kap su bir kap mama koyduğumuzda empati duyumuza ek olarak sorumluluk alma bilincimiz gelişiyor.

*Latince yaşam yolu. Günümüzde ise özgeçmiş anlamında CV olarak kullandığımız açılımı Latince Cirruclum vitae olan kelime.

RÜYASINDA ÖLENLER

Şevval Melda BOZ

Kırık dökük bir hikâyenin içinde öylece kaldım. Neye, nereye gideceğimi bilemeden dolandım durdum. “Kalbim... Ölü şehirler gibisin.” diye sayıkladım. Ölü şehirler... Yankılandı. Öldü mü şehirler? Baktım. Durdum. Gördüm. Göremedim. Nerde şehirler? Yıkıntılar arasında bir el, yıkıntılar arasında bir koku, yıkıntılar arasında bir insan... Çıplak. Yıkıntılar arasında insanlar... Çaresiz. Tekinsiz. Kimsesiz. Şehirsiz. Her şeyleri var, hiçbir şeyleri yok. Karışık. Önce var, sonra yok. Şehirleri yok, otobüse koşan insanları yok, evine ekmek getiren babaları yok, çocuğunun yolunu gözleyen anneleri yok, evcilik oynayan çocukları yok... Yıkıntıları var. Yıkıntılar arasında merhametleri, vicdanları, el uzatanları... Durdum. Baktım. Kendime ve tüm insanlığa ağlamak istedim. Ağlayamadım. Yıkıntılar arasında merhametsizlikleri, vicdansızlıkları, bilgisizlikleri... Durdum. Baktım. Kızmak istedim. Kızamadım.

Düşündüm. Aynı gök kubbenin altında böylesine zıt insanlar nasıl yaşayabiliyordu? Bir tarafta yardım için çırpınan insanlar uykusuz beklerken, diğer tarafta düşmüşün malına gözlerini dikmekten uykusuz olan insanlar nasıl aynı havayı soluyordu. Nasıl oluyordu da umutları çiçeklendirmek için koşan insanlar, kalan üç beş çiçeği un ufak eden insanlarla aynı Güneş’i selamlıyordu. Allah’ım bunlar mıydı kulların? Gerçekten siyahla beyaz kadar ayrılacak mıydık birbirimizden? Harmanlasak dünyaya yetecek bir gri çıkmaz mıydı bizden? Durdum. Baktım. Konuştum. Tüm inanan ve inanmayanların kurduğu cümleyi kurdum “sanki bir rüyanın içindeyim...” Uyandım. Uyanamadım.

Herkes kendi hikayesinde başroidi. Başroller öldü.

YARIM HAYAT

Esmâ Nur POLAT

Uyumak yok gözlerimde
Bir ölüm ağırlığı sanki üzerimde
Geceden beri bu kaçınıcı intihardır
Kaçınıcı boğulmak hasret denizinde
Ey adını duymaktan ürperdiğim sevgili
Aramıza yıllar mı girdi
Bu ne ateşlerdir yollarında
Tir tir titreten beni
Sevda kuyularında Yusuf mudur
Gözlerimi kör eden
Yoksa adını duymak umudu mudur
Yüreğimi tarumar eden
Üşüyorum ellerini ört kalbime
Sözlerinle ısınsın yüreğim

BOZKIRLI Bİ' GAİPLİK İLANI

Halis TAMKOÇ

şu manzara-yı harabat'ı
 çorak da belleme çorağını
 etmesin kardeşliğim ey muzdarabeyn
 bunca diken, bir gül müjdesi
 okumasın rahm'ile
 bunca özlemi helva deyi kavuran
 “asalet bir altın idi pul oldu” diyesi
 angara'mın yiğit türküsü
 bitek kabristanına sessizliğin
 tek bir ölü bulamamış cümlesi
 ki ölümün uzun çarşısı
 -dır buralarda yaşamak
 uzun dedikleri; sinkaf giyinmiş tûl-i emel
 temeline gelmişini geçmişinden!

diyorum ki;
 bozkırda tek bir ağaç
 öyle söz değil kavi bahar temsil
 kıt kanaat açar orda kırım boz çiçekleri
 hepi topu sabit.. katıksız
 kuru ekmek bi umut
 ne zâbit alabilir ne jandarma
 ne aynasız gözlerin ferî, ne eşkıya
 umut buralarda
 çünkü hudâyinâbit

Gök de çeker miymiş
kâlb kökünden elini
karalara batmış hâlimi
yağmur közünde yuyaydım
hüznün bir ince dalı gibi içileni
acının kipleriyle tanışan seni
bir de gönlü sabahlanan
o apaydınlık ki birbirinize açılıp
nasıl tanış çıkıyordunuz
susuyordu zaman
-la birlikte gaybubete düşmüş mekân
şaşırp kalıyoruz ya
hayret o sır denilen âşikâra
yakalayıverdiği hususî
keyfiyetteki teslimiyete
çıkalım;
kaçmaktan telef olmuş
bu unutuş,
insandan olma işbu nisyandan ilâna

gaiplik kerevetine
varlığın darlığı mı
felsefesi mi fukaralığın
kime kalası efsunlu yokluk tezkeresi...

İSKELE UCUNDAKİ HAYAT

Feride BOZKURT YILDIZ

“Cahildim dünyanın rengine kandım.

Hayale aldandım, boşuna yandım.

Seni ilelebet benimsin sandım.”

Sıvacı Sami'nin bu dizeleri okuyan sesi o gün ısı yalıtım işini yaptıkları binanın dördüncü katının sakinlerince duyuluyordu. Aynı katın kuzeye bakan tarafındaydı direkler. Pazar günü evde olan sayısı fazla olunca hepsini çırağın bu türküsü içine çekmişti. Bazılarına ise empatik gelen bu türküyle o an herkes dertli herkes aşıktı sanki. Çok duyarlı bir toplumuz ya! Hemen hem dem oluruz. Aynı ruha düşeriz o kısacık bir an. Sonrası ruhsuz hayatlara devam.

Yönetici Cevdet Bey de bir haftadır devam eden bu işçilerin gürültüsüne içinden homurdansa da yıllardır ısınmayan binaya yalıtım geç de olsa yapılıyor diye sesini çıkaramıyordu.

Ustabaşı Mesut, Sami'yi çok sevse de türkü söylerken kendinden geçtiği için söyleniyordu ona. Bu iş dalgınlığa gelmezdi sonuçta. Burada çalışan canların hepsi pamuk ipliği misali döşeme direklerinin sağlamlığına bağlıydı. Bu keyifli çalışma bir boşluğa bakardı. Ustası:

-Sami, bu binanın işi bugün bitecek artık!

Diye seslense de Sami türküyü bölmek istememiş olacak ki cevap vermeden işine devam etti.

Her insan rengini, kendi özünü bazen de bir iş başında belli eder. Kimi gülerек çalışır kimi ciddi ifade takınır. Gülerек yapmak da o iş ciddiye almamak değildir aslında. İnsanın sürekli öyle hissetmek istediği duyguların dışı vurumudur. Sami'nin annesi de yemek yaparken aynı Sami gibi tavır alırdı. Alışkanlıklar hayatın kendisi oluyor bir süre sonra.

Öğleye doğru paydosta başta dördüncü kat olmak üzere A Blok biraz sessizliğin huzuruna ermiş oldu. Binanın altındaki nalbur dükkânı işçilere yer açmıştı. Nalburun kapı önüne dizdiği satılık eşyalardan ve de sıvacıların duvar diplerine bıraktığı straforlardan binanın yola bakan tarafı ufak bir enkaza dönüşmüştü.

Dördüncü katın tüm cephesi bitmiş sadece son kat kalmıştı paydos olduğunda. Tama mola bitmişti ki ustalardan birine evinden telefon gelince aceleyle evine gitmiş tek ustayla devam edilmişti çalışmaya.

Sami'nin yine sesi yankılanıyordu binanın dört yanında. Bu inşaatlarda çalışanlar domino taşları gibiydi sanki. Birinin ağzındaki türkü ötekilere de bulaşıyordu bazen. O gün ikindi saatlerinde Sami balkon çevresinde diğer çırak da balkon duvarında ölümle dans ediyordu. İkisinin de ağzında aynı türkü. Hatta arkadaşı o kadar aşkla söylüyordu ki Sami bir an ona doğru omuz hizasından sola dönerek şöyle bir baktı. Ama duvardakinin bakışları karşı binadaydı. Sami de bakışlarını aynı yöne çevirince balkondaki kadını gördü. Görmesiyle de yanındaki balkon duvarındakinin “Allah!” deyip yere düşme sesini işitmesi bir oldu. Diline doladığı türkü meğerse öylesine değilmiş. Çırak türküyü söylemiyor yaşıyormuş. Aşağıdaki dükkân sahiplerinin koşma ve bağırış seslerini straforların üzerine düşen sevdalı çırağın iniltilerini bastırıyordu o an. Üstteki çırakların ne yapacaklarını bilemez halde birbirlerine bakışmalarını ustalarının:

-Ne duruyorsunuz öyle daha? İnin aşağıya da bakın bir yeri kırılmış mı? İnşallah kırılmıştır yoksa ben kıracağım zaten. Diye bağırın sesi bölmüştü.

İçinden ah vahlar eden ustanın sonunda korktuğu başına gelmiş bir insanın çaresizliği kaplamıştı her yanını. Aslında kaç işçi taşımıştı hastaneye bu yaşına kadar ama her seferinde sanki ilk olmuşçasına bir korku sarıyordu bu yaşı geçkin ustanın. Hele de başına iş gelen bu seferki gibi kimi kimsesi olmayan bir insansa. Başlarına bir kaza geldi mi hesap soranları da olamıyordu böylelerinin. Ama bu seferki kaza ötekiler gibi ne görünmezdi ne de işveren hatası. Adım adım geliyorum demişti bu kaza.

O sırada bağrıışan bir de kadın sesi geliyordu. Sesin kaynağı yine iskele ayaklarının ucundaydı. Yaralının başına daha yukarıdakiler ulaşamadan bir kadın ulaşmıştı. Yerdeki acılar içinde kıvranırken o “Benim yüzümden oldu.” deyip duruyordu. Görgü tanıklarından birinin ambulans çağırmasıyla etrafı siren sesinin alaborası sarmıştı. Ambulansla birlikte kadın da gitti. Bu kadının gizemi ertesi gün Sami’nin iş çıkışı hastane ziyaretinde çözülecekti.

Diğer ustanın da hastaneye koşmasıyla o günlük mesai erken bitmiş oldu. Polis ekiplerinin gelip olay yerinde diğer işçileri de sorgulaması da iş kazaları rutinine eklenmiş oldu tabi.

Bir gün sonra hastane odasında Sami’nin kulakları Türk sinemasına konu olacak şeyler duydu. Aşağı düşen çırak meğerse bu son aldıkları işin olduğu caddede çalışmaya başladıklarından beri adının Leyla olduğunu öğrendiği karşı binada oturan bu kadınla her gün bakışıyormuş. İçine düşen bu ateşi de türkülerle söndürmeye çalışıyormuş. O gün nalburun çocuğuyla birbirlerine haber göndermişler akşamına köşedeki pastanede bir çay içeceklermiş. Kadının “Benim yüzümden oldu.” deyip durması da bu durumu kadersizliğine bağlamasındanmış. Kadın kimi sevdiyse başına bir musibet gelmiş. İki evliliği olmuş ne yazık ömrünün ortasında dul kalmış. Şimdi yanındaki bu çırağı da görür görmez beğenmiş. Sevda bu yaşa başa bakar mı? Türküyü duydukça o da balkondan çıkmaz olmuş. Önceleri o da elinde toz bezleriyle kendi türküsünü söyler dururmuş zaten. Sami sormasa da kadın orada içini döktü durdu ona. Pek cerbezeli kadının bu flörtü başta eğlenmek içinmiş. Gündelik yaşamının parçası haline gelen bu balkon bakışmalarıyla abayı yakmış da başlarda anlamamış. Ta ki seneler sonra o eskiden olduğu gibi tekrar gelişen bu genç kız itkileriyle içine düştüğü durumun ehemmiyetini kavrayana dek. İşte o zaman bu adamın da başına bir iş gelir diye uzak durmak istemiş ama ne fayda. Ömür, kısalığını bu kadına da hatırlatmış. Çırağın alçıları çıkar çıkmaz nikâhlanacaklarmış. Kendinden biraz küçük ve de kimsesi olmayan bu çırağı evine alıp hayatının geri kalanını da onun için yaşayacakmış. Babadan kalma mal da olunca Leyla ‘Seviyorsan sahip çık.’ diyenleri haklı çıkaracak galiba.

Yeni iş arkadaşları, yeni ustalarla başka binalara, hayatlara şahit olunarak aylar yıllar geçer. Sami yine türkülerıyla insanları söylendirir. Alışkanlık meselesi dedik ya! O düşen sevdalı adam gibiydi onun da hayatı. Yalnız ve çetrefilli. O da bir yerlerden düşene kadar her sabah programlanmış hayatının akışı değişemeyecekti belki de...

O gün Sami ve arkadaşları iş başındayken duyulur ki bir çırak daha hastanelik olur. Sami’ye göre ırkçılığın geldiği son noktada mağdur, masum ailelerden bir tane daha artmıştır sadece. Suriyeli çırak bir gece gecekonduların bol olduğu mahalledeki evine dönünce yedi kişilik ailesiyle birlikte mahallelinin evlerini taşlamasıyla hastanelik olur. Hangi anda olduğunu tam anlayamadıkları bu saldırının sebebi hakaret ederek bağırان insanlardan anlaşılmasa da polis ekiplerinin olaya yetişmesiyle netlik kazanır. Başka bir Suriyeli çocuğun sözüm ona mahalledeki diğer yurttaş ailelerinden birinin telefonunu gasp etmesi yüzünden çıkmış saldırı.

Sami duyduklarıyla sinirlenince olayı anlatan ustasına:

-Böyle şey mi olurmuş be usta? Aynı kasadaki meyvelerden birinin çürük olmasıyla hepsinin çöpe atılması gibi bir şey bu!

Diye sitem eder. Ustası da babacan bir tavırla kendi gençliğine benzettiği cevval çırağın haklı olduğunu bilir. Biraz susar ama dilinden şu cümleler mırıldanıyor gibi dökülür:

“Nankör insanoğlu hala iyiyi, kötüyü; eğriyi, doğruyu ayırt etmeden zulme devam ediyor işte. Bu dünya döndükçe de devam edecek gibi. Dili, dini ne olursa olsun; asıl mesele insan olabilmekte. Hele insan kalabilene ne mutlu.”

Elindeki çimento çuvalını yere bırakıp ustasının mırıldanışına kulak kesilmiş olan başka bir çırağın gözleri dolmuştur o anda. Bu Türkçesi iyi olan başka bir mülteci işçiden başkası değildir...

Gün geçmiyor ki yeni bir işçi mevzuğu yaşanmasın bu ülkede. Bazen işçinin kendini umursamaması bazen işverenin aymazlığıyla can güvenliğinin hiçe şaşıldığı inşaat sektöründe Sami'nin birlikte çalıştığı ustasının yıllar sonra bir bacağını kaybedişine de kimse şaşırmamıştı. Ölümün kol gezdiği o inşaat iskelelerinde nice hayatlar sönerken Sami yine çıktığı iskele direklerinde evlerin pencerelerinden içerideki hayatları düşünerek sıva işine devam eder. Ama henüz çoluk çocuğa karışmış, kafasının ortası genelde kel, yaşça kendinden büyük ustalar gibi olmasa da şimdilerde orta yaşında o da bir usta. Dilinde “Yaz Dostum” şarkısı, elinde sıva. Aşkla yaparsan da yaptığın iş, zaten iş değildir aslında. Tüm emekçilerimize sevgi ve saygıyla...

SALINCAK MEVSİMİ

Uğur ATAŞ

Elinden o şişeyi düşürme çocuk
Sana bir sancı emanet edince çiçekler
Koşacaksın haydutların tuttuğu çeşmelere
Taşıyacaksın içilmemiş tüm suları
Ölmekle susmaz
Mezarda bitmez bir kavga kaldı sana
Sula ki yeniden
İçimde büyüsün ülke bakışlı sevgilim
Onun korkulara çektiği kılıcın parıltısı
Söndürsün ışıkları

Zulüm varsa şarkı da vardır bir yerlerde
Bul ve söyle
Yansın yine o meşhur ateş
Erisin zihnimizin tüm zindanları
Bir haksız da sen ol çocuk
Ağlamak siyasidir bilir misin?
İnanma ağlayan kendine
Kanma, yeniden gülelim

At ağrı kesicileri, şifalı otları, merhemleri
Bu sancı doğuşumuzdur çocuk
Dindirme
Sus denilmişlere bir selamsın sen
Ulaş ki çözülsün dilleri
Zımparalarla, cilalarla ulaş onlara
Doğruluğu yeniden patlatma vaktidir

Elinden o şişeyi düşürme çocuk
Salıncak mevsimi gelince vatanıma
Çok susayacaksın

tahtafikiredebiyat.net

Bir tahtası eksik olanların yeri...